

Sygn. akt IV P 186/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie IV Wydział Pracy

w składzie:

P.: SSR Justyna Marciniak

Ławnicy: Marzena Justyna Mysiakowska, Zofia Grażyna Tomporowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 09 listopada 2016r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Komendzie Powiatowej Policji w P.

o zadośćuczynienie w związku z mobbingiem w kwocie 49.000,00 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki M. S. na rzecz Skarbu Państwa – Komendy Powiatowej Policji w P. kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. przyznaje adw. Ł. M. kwotę 2.214,00 zł (dwa tysiące dwieście czternaście złotych 00/100), w tym należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powódce M. S. z urzędu, którą to kwotę nakazuje wypłacić adw. Ł. M. z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ciechanowie.

Sygn. akt IV P 186/15

UZASADNIENIE

Powódka M. S. pozwem z dnia 24 lipca 2015r. (data wpływu do Sądu) skierowanym przeciwko Komendzie Powiatowej Policji w P. domagała się ustalenia, iż w miejscu pracy była stosowana względem niej dyskryminacja i zachowania mające znamiona mobbingu, uznania, że pozwana naruszyła art. 94³ § 1 k.p. nie przeciwdziałając takiemu zachowaniu oraz wносиła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej na podstawie art. 94³ § 3 k.p. kwoty 49.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z mobbingiem i obciążenie pozwanej kosztami postępowania w sprawie według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że jest funkcjonariuszem Policji, pełniącym służbę w Komendzie Powiatowej Policji w P.. Od dłuższego czasu pomiędzy nią a podinspektorem P. D. (1), tj. Naczelnikiem Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P. istnieje konflikt. Zarzuciła, że w Wydziale Ruchu Drogowego KPP w P. permanentnie naruszano w stosunku do niej dyspozycje wynikające z Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2001 r. w sprawie rozkładu służby policjantów (Dz. U. z 2001 r. Nr 131, poz. 1471 z późn. zm.), w szczególności wynikające z § 4 pkt. 4, który stanowi, iż w zmianowym rozkładzie czasu służby, o którym mowa w ust. 1, po 8 godzinach służby policjantowi udziela się co najmniej 10 godzin czasu wolnego zaś po pięciu kolejnych

służbach pełnionych w porze nocnej, policjantowi udziela się 48 godzin czasu wolnego. Wskazała, że tylko w jej przypadku normy te były przekraczane, bowiem z informacji, jakie uzyskała od innych funkcjonariuszy, wynikało, że nie byli oni wyznaczani do pełnienia służb w takim zakresie, aby w ich przypadkach dochodziło do praktycznie stałego naruszenia wspomnianego § 4 pkt. 4 ww. rozporządzenia. Z kolei naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P. wiedząc, iż powódka wychowuje dzieci w wieku, obecnie 6 i 12 lat, permanentnie wyznaczał jej służby w godzinach popołudniowych i w weekendy, niejednokrotnie w kolejno następujące po sobie weekendy, podczas gdy inni funkcjonariusze nie mieli takiego rozkładu służb. Sytuacje te nie były uzasadnione zapewnieniem ciągłości służby i potrzebą konieczną. Dalej powódka zarzuciła, że Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P. niejednokrotnie zwracał się do niej w sposób lekceważący, poddając w wątpliwość jej predyspozycje zawodowe i umiejętności, co podważało jej poczucie wartości jako policjanta i kobiety. Odbywało się to w formie poniżających wyrażań, wskazała, że krytykował ją przy innych osobach, ośmieszał. Zachowania, jakich doświadczała ze strony Naczelnika były środkami manipulacji psychicznej, przy zachowaniu pozorów poprawności relacji. Zdarzenia te nie były jednorazowe, ale stały się normą, od kiedy jej przełożonym był właśnie P. D. (1). W ocenie powódki przedstawione działania miały charakter typowych działań mobbingowych. Przez naganne zachowania, jakich dopuszczał się wobec niej Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego odczuwała wysoki poziom napięcia i niepokoju ze skłonnością do nadmiernego przeżywania, zamartwiania się, tendencją do reagowania objawami nerwicowymi somatycznymi, doszło również do dekompensacji emocjonalnej pod postacią zaburzeń adaptacyjnych depresyjnych, co należy kwalifikować jako rozstrój zdrowia w kategoriach medycznych. Uzasadniając żadaną kwotę 49.000 zł tytułem zadośćuczynienia wskazała, że jest ona odpowiednia i niewygórowana, jeśli się weźmie pod uwagę skalę negatywnych skutków, jakich doświadczyła (k. 2-8).

Swoje stanowisko powódka podtrzymywała w toku dalszego postępowania przed Sądem (k. 109, k.156, k. 1169, k. 1253, k. 1481, k. 1548, k. 1572, k. 1578 akt).

Pozwana Komenda Powiatowa Policji w P. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej zaprzeczył jakoby wobec powódki był stosowany mobbing i działania naruszające jej dobra osobiste, uznając jej twierdzenia w tym zakresie za nieprawdziwe i całkowicie nieuzasadnione. Pełnomocnik pozwanej wskazał, że w związku ze składanymi przez powódkę raportami o jej przeniesienie do innego wydziału, podnoszone przez nią w pozwie okoliczności, były przedmiotem czynności wyjaśniających w KPP w P. pod nr L.Dz. (...) 16/14, a ponadto w związku z treścią raportów zostały one skierowane do Prokuratury Rejonowej P. w zakresie czynu z art. 231 kk. Sprawa została przekazana wg właściwości do Prokuratury Rejonowej w Mławie. Przeprowadzone postępowania nie potwierdziły zarzutów stawianych przez powódkę. Postanowieniem z dnia 01 czerwca 2015r. Prokuratura Rejonowa w Mławie w sprawie sygn. akt 2 Ds./254/15 umorzyła śledztwo, a rzecznik dyscyplinarny w sprawozdaniu z przeprowadzonych czynności wyjaśniających wskazał, że zarzuty kierowane przez powódkę wobec przełożonego nie zostały potwierdzone oraz że nie zostały przez niego naruszone obowiązujące przepisy prawa ani zasady etyki zawodowej (k. 44-46 akt).

Swoje stanowisko strona pozwana podtrzymywała w toku całego postępowania przed Sądem (k.109, k. 156, k. 1169, k. 1253, k. 1481, k. 1572, k. 1578 akt).

Postanowieniem z dnia 19 września 2016r. Sąd sprostował oznaczenie strony pozwanej, wpisując Skarb Państwa – Komenda Powiatowa Policji w P. (k. 1536 akt).

Na rozprawie w dniu 09 listopada pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie kosztów za pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone w całości ani w części (k. 1578 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. S. z dniem 29 grudnia 2005r. została przyjęta do służby w Policji i mianowana policjantem w służbie przygotowawczej na stanowisko kursanta Plutonu Prewencji Kompanii Prewencji w Oddziale Prewencji w W.. Od

dnia 30 lipca 2006r. do dnia 30 września 2007r. powódka pełniła służbę na stanowisku kursanta O. Patrolowo – Interwencyjnego III Sekcji Prewencji Komisariatu Policji (...). Z dniem 01 października 2007r. rozkazem personalnym nr (...) Komendanta Stołecznego została mianowana na stanowisko policjanta O. Patrolowo – Interwencyjnego III Sekcji Prewencji Komisariatu Policji (...). Od dnia 02 października 2007r. do dnia 01 października 2008r. powódce powierzono czasowe pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku policjanta O. Wywiadowczego Sekcji Prewencji w KP (...).

(Dowód: akta osobowe powódki rozdz. III – rozkaz personalny nr (...) z dn. 27.12.2015r. k. 3, rozkaz personalny nr (...) z dn. 25.07.2006r. k. 10, rozkaz personalny nr (...) z dn. 26.09.2007r. k. 40, rozkaz personalny nr (...) z dn. 01.10.2007r. k. 42, zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575)

Z dniem 16 czerwca 2008 roku powódka została na własną prośbę przeniesiona do pełnienia dalszej służby w Komendzie Powiatowej Policji w P., gdzie rozkazem personalnym nr 242 z dnia 09 czerwca 2008r. Komendanta Powiatowej Policji w P. została mianowana na stanowisko policjanta O. Patrolowo – Interwencyjnego Sekcji Prewencji Komendy Powiatowej Policji w P.. W związku z upływem służby przygotowawczej, powódka z dniem 29 grudnia 2008r. została mianowana policjantem w służbie stałej.

(Dowód: akta osobowe powódki rozdz. III – raport z dn. 11.04.2008r. k. 50, rozkaz personalny nr 1937 z dn. 20.05.2008r. k. 57, rozkaz personalny nr 242 z dn. 09.06.2008r. k. 59, rozkaz personalny z dn. 08.12.2008r. k. 74, zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575)

Z dniem 02 sierpnia 2012r. powódka została przeniesiona na stanowisko policjanta Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P., a następnie rozkazem personalnym nr 30 z dnia 28 lutego 2013r. powódka została mianowana na stanowisko referenta Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P..

(Dowód: akta osobowe powódki rozdz. III – rozkaz personalny nr 247 z dn. 30.07.2012r. – k. 103 i k. 9 akt sprawy, rozkaz personalny nr 30 z dn. 28.02.2013r. k. 107, zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575)

Bezpośrednim przełożonym powódki jest P. D. (1) - Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego. Oprócz powódki, w wydziale pracuje 23 policjantów i trzy osoby cywilne. Referentem jest m.in. M. O., A. S., K. O. (1). Grafik służb ustalał P. D. (1), a następnie zatwierdzał go Komendant. Gdy w sierpniu 2014r. został powołany Zastępca Naczelnika Wydziału, to on przejął obowiązki związane z układaniem grafiku. Godziny służb są różne, zaczynają się zazwyczaj od 06:00, od 14:00 oraz od 22:00 i trwają przeważnie po 8 godzin, chyba że jest jakieś zdarzenie, to wówczas bez względu na to, że kończy się czas służby, funkcjonariusze muszą być obecni aż do zakończenia czynności. Minimalny czas odpoczynku pomiędzy służbami powinien wynosić 14 godzin, wcześniej było to 10 godzin.

(Dowód: zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575, zeznania świadka P. D. – k. 1258-1264)

W dniu 11 września 2014r. powódka złożyła do Komendanta Powiatowej Policji w P. raport o przeniesienie do innego wydziału w związku z „narastającym konfliktem” pomiędzy nią a Naczelnikiem Wydziału P. D. (1). W jego treści powódka wskazała, że od samego początku jej współpraca z Naczelnikiem nie układała się i nie zna powodu, dla którego Naczelnik „zachowywał się wobec niej arogancko i stosował wręcz mobbing”. Jako przykład takiego zachowania podała żądanie od niej zmiany fryzury w obecności innych policjantów, sporządzanie jej grafiku służb bez zachowania przerw na odpoczynek, wielokrotne pomijanie przy nagrodach uznaniowych. Po kilku dniach wpłynął kolejny raport powódki, aby jej nie przenosić do innego wydziału. Po zapoznaniu się z raportami powódki, p.o. Komendanta Powiatowej Policji w P. P. W. (1) polecił Rzecznikowi Dyscyplinarnemu G. O. (1) przeprowadzenie czynności wyjaśniających. Po wpłynięciu drugiego raportu powódki, P. D. (1) skierował raport do Komendanta Powiatowego w P. ze wskazaniem, że do chwili rozstrzygnięcia sporu wynikającego z pierwszego raportu zasadnym jest, aby powódka pełniła służbę w innym wydziale. Rozkazem personalnym nr 203 z dnia 17 września 2014r. powódce powierzono czasowe pełnienie obowiązków służbowych w okresie od dnia 22 września 2014r. do dnia 21 marca 2015r. na stanowisku referenta O. Patrolowo – Interwencyjnego Wydziału Prewencji KPP w P.. G. O. (1) skierował do Zastępcy Naczelnika Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P. pismo z prośbą o sporządzenie notatek przez wszystkich

funkcjonariuszy i pracowników i udzielenie w nich odpowiedzi nt. „czy wiedzą o istniejącym konflikcie pomiędzy powódką a Naczelnikiem, na czym ten ew. konflikt polega”. Z treści przekazanych notatek większość funkcjonariuszy i pracowników wynikało, że nic nie wiedzą na temat „istniejącego” konfliktu pomiędzy powódką a Naczelnikiem. Poza tym w związku z treścią raportów powódki zostało skierowane przez KPP w P. do Prokuratury Rejonowej w Płońsku zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przez Naczelnika Wydziału P. D. (1) przestępstwa z art. 231 kk. Powódka spotkała się z psychologiem z Komendy Wojewódzkiej w R.. Została nią także przeprowadzona rozmowa w obecności Naczelnika Wydziału Prewencji – K. O. (1).

(Dowód: akta osobowe powódki rozdz. III – raport z dn. 11.09.2014r. k. 115-116, raport z dn. 15.09.2016r. k. 117-118, raport z dn. 16.09.2014r. k.119, raport z dn. 18.09.2014r. k. 120, rozkaz personalny z dn. 17.09.2014r. k. i k. 11 akt sprawy , zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575, zeznania świadka P. W. – k. 1254-1258, zeznania świadka P. D. – k. 1258-1264, zeznania świadka G. O. – k. 1483-1486, zeznania świadka E. W. – k. 1494)

W KPP w P. w Wydziale Ruchu Drogowego nie był przestrzegany minimalny czas przerwy pomiędzy służbami. Problem ten dotyczył nie tylko powódki, lecz wszystkich funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego. Było to spowodowane głównie ilością pracy i niewystarczającą obsadą funkcjonariuszy. Policjanci często otrzymywali polecenia z jednostek wyższego rzędu o przeprowadzenia działań mających na celu poprawę bezpieczeństwa na drogach takich jak „bezpieczny weekend”, „trzeźwy poranek”, a także wiele razy zamieniali się godzinami służby, gdy wypadło im coś ważnego. Konieczne były wówczas zmiany w grafikach. Policjanci byli powiadamiani telefonicznie o konieczności zgłoszenia się do służby. Powódka także zwracała się o zmianę służby. Przed ułożeniem grafiku P. D. (1) kontaktował się z policjantami, czy w danym miesiącu nie mają jakichś wyjazdów, uroczystości rodzinnych itp. Policjanci często składali mu na karteczkach propozycje co do służby w danym miesiącu. Odnośnie grafików służb była przeprowadzana kontrola przez KWP w R.. Kontrolą objęto okres od dnia 01 kwietnia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r. W wyniku analiz grafików służb stwierdzono przypadki nie udzielania policjantom co najmniej 10 godzinnego czasu wolnego po służbie co najmniej 8 godzinnej, co było niezgodne z obowiązującą wówczas treścią Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2001r. w sprawie rozkładu czasu służby policjantów. W zaleceniach pokontrolnych zalecono przestrzeganie przepisów Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 września 2002 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz. U. z 2002 r., Nr 151, poz. 1261 z późn. zm.). Odstąpiono od szczegółowej analizy grafików służby funkcjonariuszy (...).

(Dowód: projekt wystąpienie pokontrolnego KWP w R. z dn. 29.10.2014r. - k. 1281-1289 , zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575, zeznania pozwanego – k. 1575-1578, zeznania świadka P. W. –k. 1254-1258, zeznania świadka P. D. – k. 1258-1264)

Na jednej z odpraw służbowych w obecności innych funkcjonariuszy, P. D. (1) zwrócił powódce uwagę na posiadaną przez nią fryzurę. Fryzura ta była w kształcie „irokeza z wygolonymi bogami”, a ponadto powódka miała wygolony na włosach stopień „sierżanta”. Taka fryzura odbiegała od przyjętych standardów i nie licowała z godnością policjanta noszącego mundur, także ze względu na dość krzykliwy kolor. Pomimo założonej czapki, była ona widoczna dla innych osób. W trakcie odprawy P. D. (1) powiedział powódce, że „taką fryzurę może nosić w Wydziale Kryminalnym”. Naczelnik nie krzychał na powódkę, ani nie używał wobec niej podniesionego głosu. Na odprawach służbowych był kładziony nacisk na wygląd zewnętrzny policjantów, którzy na co dzień mają kontakt z obywatelami. Uwagi odnośnie ubioru oraz wyglądu były zwracane także innym policjantom. Po pewnym czasie fryzura powódki uległa zmianie. Powódce nie podobało się także, że Naczelnik miał uwagi odnośnie jej spodni od munduru. Spodnie te zostały uszyte powódce na miarę przez firmę w L.. Większość funkcjonariuszy nie chciała pełnić służby z powódką. Powódka nie chciała zakładać do kontroli drogowej kamizelki odblaskowej oraz czapki. Nosila mocny i wyrazisty makijaż. Co do wyglądu zewnętrznego powódki i jej zachowania w trakcie prowadzonych przez nią kontroli drogowych były prowadzone postępowania skargowe. Interesanci wiele razy skarżyli się na zachowanie powódki oraz jej sposób wypowiedania się. Powódka była traktowana przez przełożonych podobnie jak inni funkcjonariusze. Do P. Związku Zawodowego Zarządu (...) nie docierały żadne sygnały o nieprawidłowych zachowaniach przełożonych względem

powódki oraz innych policjantów. Jedyna informacja jaka dotarła do niego od powódki dotyczyła grafików, lecz nie podejmował w tym przedmiocie żadnych działań, gdyż jego rolą nie była ingerencja w grafiki służb.

(Dowód: częściowo zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575, zeznania świadka P. D. – k. 1258-1264, zeznania świadka A. G. – k. 1487-1489, zeznania świadka K. O. -k. 1489-1490, zeznania świadka A. B. – k. 1490-1491, zeznania świadka A. M. – k. 1492-1493, zeznania świadka D. C. – k. 1494-1495, zeznania świadka R. G. – k.1549-1550)

Z uwagi na prowadzone analizy zagrożenia w ruchu drogowym oraz wytyczne przesłane przez KWP z/s w R. Naczelnik P. D. (1) polecił policjantów sporządzanie notatek, jeżeli zastosowali pouczenie za wykroczenia typu nadmierna prędkość, nieprawidłowe wykonywanie manewrów. Powódka miała zastrzeżenia co do zasadności tego polecenia Naczelnika. Gdy zostało uszkodzone urządzenie AlcoBlow, a które jest niezbędne do służby, Naczelnik zaproponował policjantom, aby złożyli się na naprawę tego urządzenia. Większość policjantów dała składkę w wysokości po 30 złotych, natomiast Naczelnik przekazał 250 złotych. Powódka nie zgodziła się pokryć kosztów naprawy tego urządzenia. Zapytała tylko Naczelnika „czy dostanie pokwitowanie”. Była też zbiórka na zakup lodówki do biura. Powódka uważała, że Naczelnik nie słusznie egzekwował zbiórkę na naprawę urządzenia do badania stanu trzeźwości, a także na tzw. przepały. Okoliczności te były przedmiotem kontroli.

(Dowód: zeznania powódki – k. 156-163, k. 1573-1575, zeznania świadka P. D. – k. 1258-1264)

Podczas zdarzenia w dniu 25 sierpnia 2014r. o godz. 23.20 w miejscowości B., na które powódka pojechała razem z A. G. (2) został zatrzymany przez nich do kontroli kierujący skuterem, który był w stanie nietrzeźwości. Był to siostrzeńca Naczelnika. W trakcie kontroli nie powoływał się on na Naczelnika.

(Dowód: zeznania świadka A. G. – k. 1487-1489)

W listopadzie 2014 roku do Komendy Głównej Policji zadzwonił ktoś z anonimową informacją, że w jednym z pokojów KPP w P. policjanci spożywają alkohol. Na nagraniu było słycać kobiecy głos. Powódki nie było w pracy, w tym czasie przebywała na zwolnieniu lekarskim. W pracy był jej partner R. G. (2). Zgodnie z procedurą o fakcie spożywania alkoholu została poinformowana Komenda Wojewódzka w R., a następnie p.o. Komendanta P. W. (1), który zlecił Zastępcy Naczelnika Wydziału Ruchu Drogowego T. P. podjęcie czynności. Okazało się, że jeden z funkcjonariuszy był nietrzeźwy, a dwóch funkcjonariuszy uciekło przed zbadaniem. Sprawa zakończyła się karami dyscyplinarnymi dla trzech funkcjonariuszy. Po tym zdarzeniu zwrócono się z pismem do Komendy Głównej o udostępnienie nagrania z anonimowego zgłoszenia. Brak było danych osoby zgłaszającej. Po otrzymaniu płyty z nagraniem G. O. (1) sporządził stenogram rozmowy. W notatce służbowej z przeprowadzonej czynności wskazał, że na nagraniu słycać najprawdopodobniej głos powódki. Następnie przesłuchał na tą okoliczność powódkę. Przy czynności tej obecny był P. W. (3). Na początku powódka powiedziała, że nie będzie odpowiadać na pytania dopóki nie skontaktuje się ze swoim prawnikiem. Po poinformowaniu powódki, że jest przesłuchiwana w charakterze świadka, odpowiadała na zadawane jej pytania. Po odtworzeniu nagrania i zapytaniu powódki, czy to jest jej głos, odpowiedziała, że nie wie. Na tym czynność zakończono. Został sporządzony z niej protokół podpisany przez powódkę i osobę przybraną do czynności. Podczas przesłuchania nie było kierowanych do powódki żadnych gróźb oraz nie zmuszano jej, aby potwierdziła, że jest to jej głos. Z kolei powódka wskazywała, że zmuszoną ją, aby potwierdziła, że to ona zadzwoniła do Komendy Głównej Policji. Sprawa ta była przedmiotem kontroli. Nie potwierdziły się zarzuty powódki.

(Dowód: zeznania świadka G. O. – k. 1483-1486)

W okresie od 16 września 2014r. do 20 listopada 2014r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Po powrocie do pracy, powódka zauważyła, że jej szafka jest „rozgięta”, a rzeczy w niej porozrzucane. Powódka natychmiast poinformowała o tym oficera kontrolnego. Był nim G. O. (1). W szafce tej powódka miała ubrania, wyposażenie do służby oprócz broni. Po przyjeździe oficera kontrolnego, powódka poinformowała go, że z jej teczki skradziono 2 bloczki mandatowe. G. O. (1) poprosił powódkę, aby się uspokoiła i jeszcze raz sprawdziła. Powódka odpowiedziała mu, że „sprawdzała 3 razy i żeby nie robił z niej idiotki”. Jednak w jego obecności jeszcze raz sprawdziła szafkę i nie było w niej bloczków mandatowych. W związku z tym G. O. (1) wziął kartkę papieru i swoją pieczęć, które miały

służyć jako plomba i w obecności powódki zaplombował szafki, złożył podpis, powódka także podpisała się. Następnie dopuścił ją warunkowo do służby bez bloków mandatowych i polecił jej aby udała się na służbę. Przy plombowaniu szafki był obecny R. G. (2). Ze strony powódki padały pytania, kto będzie robił oględziny, czy przełożeni zostaną poinformowani. Okolice szatani nie są monitorowane. G. O. (1) poinformował o zdarzeniu Komendanta i dyżurnego z Komendy Wojewódzkiej. Po wyjściu w teren powódka zadzwoniła do Komendy Głównej Policji i poinformowała, że oficer kontrolny nie chce nic zrobić w związku z włamaniem do jej szafki. Około 2 godziny później powódka otrzymała telefon, że ma wrócić na komendę, ponieważ będą wykonywane czynności. Po jej przyjeździe, przyszedł technik i zrobił oględziny. Odnośnie włamania do szafki powódki, było prowadzone postępowanie przez Prokuraturę Rejonową w Sochaczewie. Sprawa została umorzona z powodu niewykrycia sprawcy.

(Dowód: częściowo zeznania powódki –k. 156-163, k. 1573-1575, zeznania świadka G. O. – k. 1483-1486)

Z analizy grafików służb wynika, że powódka:

- w miesiącu sierpień 2012r. miała 20 służb, z czego: 6 służb w godz. od 06:00 do 14:00, 8 służb w godz. od 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. od 17:00 do 01:00, 2 służby w godz. od 12:00 do 20:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00;

- w miesiącu wrzesień 2012r. 10 służb, z czego 3 służby w godz. 06:00 do 14:00. 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 2 służby w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 17:00 do 01:00, 1 służbę w godz. od 20:00 do 04:00;

- w miesiącu październik 2012r. 17 służb, z czego: 5 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 4 służby w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 16:00 do 24:00, 4 służby w godz. 20:00 do 04:00;

- w miesiącu listopadzie 2012r. 21 służb, z czego: 5 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 2 służby w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 4 służby w godz. 20:00 do 04:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00;

- w miesiącu grudzień 2012r. 15 służb, z czego: 5 służb w godz. 06:00 do 14:00, 2 służby w godz. 12:00 do 20:00, 4 służby w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 20:00 do 04:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00,

- w miesiącu styczeń 2013r. 17 służb, z czego: 3 służby w godz. 06:00 do 14:00, 3 służby w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00;

- w lutym 2013r. 10 służb, z czego: 2 służby w godz. 06:00 do 14:00, 3 służby w godz. 12:00 do 20:00, 2 służby w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 18:00 do 02:00,

- w marcu 2013r. 8 służb, z czego: 2 służby w godz. 06:00 do 14:00, 4 służby w godz. 14:00 do 22:00, w godz. 22:00 do 06:00, 1 służbę w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 19:00 do 03:00,

- w miesiącu kwietniu 2013r. 16 służb, z czego: 4 służby w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 16:00 do 24:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00,

- w maju 2013r. 20 służb z czego: 4 służby w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 11:00 do 19:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 8 służb w godz. 14:00 do 22:00, 6 służb w godz. 18:00 do 02:00;

- w czerwcu 2013r. 21 służb, z czego: 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służba w godz. 08:00 do 16:00, 1 służbę w godz. 11:00 do 19:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 15:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00;

- w lipcu 2013r. 9 służb, z czego: 3 służby w godz. 06:00 do 14:00, 5 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służba w godz. 18:00 do 02:00;

- w sierpniu 2013r. 18 służb z czego: 4 służby w godz. 06:00 do 14:00, 10 służb w godz. 14:00 do 22:00, 4 służby w godz. 18:00 do 02:00;

- we wrześniu 2013r. 21 służb, z czego: 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 1 służbę w godz. 09:00 do 17:00, 9 służb w godz. 14:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00,

- w październiku 2013r. 22 służby z czego: 8 służb w godz. 06:14:00, 2 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 8 służb w godz. 14:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00,

- w listopadzie 2013r. 16 służb, z czego: 4 służby w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 8 służb w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 18:00 do 02:00

- w grudniu 2013r. 19 służb, z czego: 6 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 3 służby w godz. 10:00 do 18:00, 8 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 18:00 do 02:00;

- w czerwcu 2014r. 18 służb, z czego: 10 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 4 służby w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 18:00 do 02:00;

- w lipcu 2014r. 3 służby, z czego 1 służbę w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00,

- sierpniu 2014r. 14 służb, z czego z czego: 2 służby w godz. 06:00 do 14:00, 1 służba w godz. 09:00 do 17:00, 2 służby w godz. 10:00 do 18:00, 5 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służba w godz. 16:00 do 24:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służby w godz. 20:00 do 04:00;

- we wrześniu 2014r. 10 służb, z czego: 2 służby w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00. 4 służby w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00.

W roku 2013 powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich łącznie 33 dni, a w 2014r. (do 20.11.2014r.) 101 dni.

Przykładowo **funkcjonariusz M. B.**, który wg twierdzeń powódki, miał rzekomo dobre relacje z Naczelnikiem:

- w miesiącu sierpień 2012r. miał 22 służby, z czego 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 4 służby w godz. 12:00 do 20:00, 5 służb w godz. 14:00 do 22:00, 5 służb w godz. 17:00 do 01:00;

- w miesiącu wrzesień 2012r. miał 20 służb, z czego 8 służb w godz. 06:00 do 14:00, 6 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 16:00 do 24:00, 3 służby w godz. 17:00 do 01:00, 2 służby w godz. 20:00 do 04:00;

- w miesiącu październik 2012r. 22 służby, z czego: 1 służbę w godz. 04:00 do 12:00, 1 służbę w godz. 05:00 do 13:00, 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 5 służb w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 16:00 do 24:00, 4 służby w godz. 20:00 do 04:00;

- w miesiącu listopadzie 2012r. 23 służby, z czego: 8 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 9 służb w godz. 14:00 do 22:00, 4 służby w godz. 20:00 do 04:00;

- w miesiącu grudzień 2012r. 15 służb, z czego: 5 służb w godz. 06: 00 do 14:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 5 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 18:00 do 02:00, służby w godz. 20:00 do 04:00,

- w miesiącu styczeń 2013r. 21 służb, z czego: 6 służb w godz. 06:00 do 14:00, 3 służby w godz. 12:00 do 20:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 4 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00;

- w lutym 2013r. 19 służb, z czego: 11 służb w godz. 06:00 do 14:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 1 służbę w godz. 18:00 do 02:00,

- w marcu 2013r. 21 służb, z czego: 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 2 służby w godz. 08:00 do 16:00, 2 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 6 służb w godz., 4 służby w godz. 18:00 do 02:00;

- w miesiącu kwietniu 2013r. 22 służby, z czego: 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 2 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 8 służb w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00;

- w maju 2013r. 10 służb z czego: 2 służby w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 1 służbę w godz. 10:00 do 18:00, 1 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 2 służby w godz. 14:00 do 22:00, 3 służb w godz. 18:00 do 02:00;

- w lipcu 2013r. 23 służby, z czego: 9 służb w godz. 06:00 do 14:00, 10 służb w godz. 14:00 do 22:00, 3 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00;

- w sierpniu 2013r. 21 służb z czego: 10 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 11:00 do 19:00, 7 służb w godz. 14:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00;

- we wrześniu 2013r. 21 służb, z czego: 7 służb w godz. 06:00 do 14:00, 1 służbę w godz. 08:00 do 16:00, 1 służbę w godz. 09:00 do 17:00, 9 służb w godz. 14:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 20:00 do 04:00,

- w październiku 2013r. 22 służby z czego: 8 służb w godz. 06:14:00, 2 służbę w godz. 12:00 do 20:00, 8 służb w godz. 14:00 do 22:00, 2 służby w godz. 18:00 do 02:00, 1 służbę w godz. 22:00 do 06:00.

(Dowód: grafiki służb za 2012r. – k. 1216-1226, grafik służb za 2013r. –k. 1227-1239 grafik służb za 2014r. – k. 1192-1215)

W sprawozdaniu z przeprowadzonych czynności wyjaśniających z dnia 16 grudnia 2014r. w sprawie raportów skierowanych przez powódkę dot. m.in. stosowania mobbingu przez Naczelnika Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P. podinspektora P. D. (1) Rzecznik Dyscyplinarny G. O. (1) uznał, że zarzuty kierowane przez powódkę pod adresem Naczelnika Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P. podinsp. P. D. (1) w raportach kierowanych do Komendanta Powiatowego Policji w P. nie zostały potwierdzone oraz podinsp. P. D. (1), wykonywaniem swoich czynności i zachowaniem nie naruszył obowiązujących przepisów prawa i zasad etyki zawodowej mogących skutkować odpowiedzialnością dyscyplinarną.

(Dowód: sprawozdanie z przeprowadzonych czynności wyjaśniających z dn. 06.12.2014r. – k. 48-58)

W dniu 18 grudnia 2014r. Komendant Powiatowy Policji w P. postanowieniem nr (...) wszczął przeciwko powódce postępowanie dyscyplinarne o to, że: w dniu 10 grudnia 2014r. pełniąc służbę dowódcy w patrolu pieszym w godz. 17.00 – 23.00 wraz ze słuchaczami Centrum Szkolenia Policji w L., tj. post. I. M., post. A. W., post. W. C., w godz. 21.20 – 21.30 bez zgody dyżurnego jednostki opuściła rejon pełnienia służby patrolowej i wraz z wymienionymi słuchaczami przebywała w tym czasie prywatnym pojeździe C. (...) nr rej. (...), tj. o czyn z art. 132 ust. 1 Ustawy o Policji (Dz. U. z 2011r. Nr. 287, poz. 1687 z późn. zm.) w zw. z § 29 ust. 2 i § 30 ust. 1 Zarządzenia nr 768 Komendanta Głównego Policji z dnia 14 sierpnia 2007r. w sprawie metod i form wykonywania zadań przez policjantów pełniących służbę patrolową oraz koordynacji działań o charakterze prewencyjnym oraz że w dniu 10 grudnia 2014r. pełniąc służbę dowódcy w patrolu pieszym w godz. 17.00 – 23.00, kierowała przebiegiem służby podległych jej funkcjonariuszy Centrum Szkolenia Policji w L., tj. post. I. M., post. A. W., post. W. C., w trakcie której bez zgody dyżurnego jednostki opuściła rejon pełnienia służby patrolowej i wraz z wymienionymi słuchaczami w godz. 21.20-21.30 przebywała w prywatnym pojeździe C. (...) nr rej. (...), czym wykonując nierzetelnie i nieuczciwie czynności służbowe dowódcy patrolu dała podległym funkcjonariuszom przykład nagannego zachowania przełożonego, tj. o czyn z art. 132 ust. 1 Ustawy o Policji (Dz. U. z 2011r. Nr. 287, poz. 1687 z późn. zm.) w zw. z § 1 pkt. 1 Zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 grudnia 2013r. w sprawie funkcjonowania organizacji hierarchicznej Policji w zw. z § 3 i § 16 Z. etyki zawodowej policjanta stanowiącej załącznik do Zarządzenia nr 805 Komendanta Głównego Policji z dnia 31 grudnia 2013r. w sprawie „Zasad etyki zawodowej policjanta”. Orzeczeniem nr 6/15 Komendanta Powiatowego Policji w P. z dnia 04

lutego 2015r. powódka została uznana za winną popełnienia wskazanych przewinień dyscyplinarnych i została jej wymierzona kara nagany. Po rozpatrzeniu odwołania powódki od ww. orzeczenia, (...) Komendant Wojewódzki Policji orzeczeniem z dnia 16 marca 2015r. uchylił zaskarżone orzeczenie nr 6/15 Komendanta Powiatowego Policji z dnia 04 lutego 2015r. w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez przełożonego dyscyplinarnego. Z uwagi na długotrwałe zwolnienie lekarskie powódki (ostatnie od dnia 05 maja 2015r.) Komendant Powiatowy Policji w P. postanowieniem nr 20/15 z dnia 27 kwietnia 2015r. zawiesił postępowanie dyscyplinarne.

(Dowód: orzeczenie nr 6/15 z dn. 04.02.2015r. – k. 1409-1410, odwołanie z dn. 17.02.2015r. – k. 1412-1420, orzeczenie nr (...) z dn. 16.03.2015r. – k. 1426-1428, postanowienie nr 20/15 z dn. 27.04.2015r. – k. 1452-1453)

Raportem z dnia 30 stycznia 2015r. podkom. A. M. (2) z KPP w R. poinformował, że gdy w dniu 17 grudnia 2014r. odprawiał powódkę do służby w patrolu pieszym, którego powódka była dowódcą, usłyszał od niej w swobodnej rozmowie, że jest źle traktowana przez przełożonych, wobec czego jej misją jest ich „wykończenie”.

(Dowód: raport z dn. 30.01.2015r. – k. 211, zeznania świadka A. M. – k. 1495-1496)

W dniu 23 marca 2015r. sekretarka Wydziału Ruchu Drogowego KPP w P., przygotowując do archiwizacji notatniki służbowe policjantów za 2013 rok, stwierdziła brak 4 notatników służbowych powódki. Prowadzone w związku z tym postępowanie wyjaśniające nie doprowadziło do ustalenia osoby, która przyczyniła się do utraty notatników służbowych powódki.

(Dowód: akta czynności wyjaśniających – k. 1294-1348)

Postanowieniem z dnia 01 czerwca 2015r. pod sygn. akt Ds./254/15 Prokuratura Rejonowa w Mławie umorzyła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez Naczelników Wydziału Ruchu Drogowego i Wydziału Kryminalnego w P. w stosunku do M. S., tj. o czyn z art. 231 § 1 kk.

(Dowód: zawiadomienie o umorzeniu śledztwa – k. 59, postanowienie o umorzeniu śledztwa z dn. 01.06.2015r. – k. 231-234)

Od dnia 14 września 2015r. powódka przebywa na urlopie macierzyńskim.

(Dowód: pismo z dn. 23.09.2015r. – k. 1461)

W lutym 2016r. w Wydziale Ruchu Drogowego KPP w P. zostały przeprowadzane badania z udziałem psychologów na temat atmosfery w wydziale. Większość ankietowanych relacje panujące w Wydziale oceniła w kategoriach negatywnych. Wskazali, że są one oparte na rywalizacji (39%), wrogie (17%), służbowe (13%). Jako przyczyny negatywnej oceny atmosfery pracy ankietowani wskazywali na: czynniki finansowe (43%), nierówne traktowanie podwładnych przez kierownictwo (...) w P. (39%), dyskryminowanie przez kierownictwo (...) w P. (26%), złe relacje ze współpracownikami (22%), złe relacje z kierownictwem (...) w P. (17%). Przykładami takich zachowań jest: niesprawiedliwe rozdzielanie premii, brak awansów, czynniki finansowe, faworyzowanie określonych osób. Kilka osób wskazało na złe relacje z niektórymi kolegami spowodowane pisaniem przez nich anonimów, artykułów, nierealizowaniem przez niektórych współpracowników zadań służbowych, co powoduje zwiększenie obowiązków dla innych.

(Dowód: raport z badania atmosfery w pracy w (...) w P. – k. 1509-1525, zeznania pozwanego – k. 1575-1578)

W dniach od 14 marca 2016r. do dnia 13 kwietnia 2016r. w KPP w P. odbyła się kontrola w trybie uproszczonym KWP w R. nt. „Sprawdzenie wybranych informacji, zawartych w raporcie sierż. S.. M. S. z dnia 18 stycznia 2015r.” Zakresem kontroli objęto przestrzeganie przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2001r. w sprawie rozkładu czasu służby policjantów (Dz.U. z 2001r., Nr 131, poz. 1471 ze zm.) od dnia 01 października 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz partycypowanie policjantów w kosztach napraw sprzętu służbowego i paliwa do pojazdów służbowych. W wyniku analizy zatwierdzonych grafików służby zespół kontrolerów

nie potwierdził opisanych naruszeń w zakresie braku odpowiednio długich przerw między służbami, stwierdzając jednak brak zapewnienia 12 z 22 policjantów (54,5%), pełniącym służbę w niedziele, co najmniej raz na trzy tygodnie wolnej od służby niedzieli łącznie z wolną sobotą albo wolnym poniedziałkiem. Odnośnie partycypowania policjantów w kosztach napraw sprzętu służbowego i paliwa do pojazdów służbowych, zespół kontrolerów przeprowadził rozmowy z 14 policjantami i 3 pracownikami Policji. W trakcie przeprowadzonych rozmów żadna z ww. osób nie wskazała okoliczności, które potwierdziłyby podane przez sierż. S.. M. S. sytuacje.

(Dowód: sprawozdanie z kontroli w trybie uproszczonym z dn. 22.04.2016r. – k. 1290-1293)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, częściowo zeznań powódki M. S., zeznań pozwanego – w jego imieniu Komendant Powiatowy Policji z siedzibą w R. J. B. oraz świadków: P. W. (1), P. D. (1), A. G. (2), K. O. (1), A. B. (2), A. M. (4), E. W. (2), D. C. (2), A. M. (2), R. G. (3).

Zeznaniom powódki Sąd dał wiarę jedynie w tej części, która znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Za wiarygodne Sąd uznał twierdzenia powódki co do czasokresu pełnienia służby w Policji, że nie był przestrzegany. Te zeznania znalazły potwierdzenia w zgromadzonych w sprawie dokumentach, w szczególności aktach osobowych powódki. W pozostałym zakresie Sąd uznał jej zeznania za wyraz subiektywnych odczuć, które nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, a wręcz pozostawały z nim w sprzeczności. Przede wszystkim Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki, że do chwili złożenia raportów mobbing był stosowany wyłącznie przez Naczelnika Wydziału P. D. (1), a od momentu złożenia raportów mobbing się nasilił i był stosowany również przez Komendanta KP W. oraz znaczną część policjantów szeregowych. Twierdzenia powódki w tym zakresie nie zostały poparte żadnymi przekonującymi dowodami i były one sprzeczne w szczególności z treścią zeznań świadków: G. O. (1), P. D. (1), A. B. (2), D. C. (2), A. G. (2). Poza tym nie potwierdziły się twierdzenia powódki, że większość jej służb była ustalana w godzinach popołudniowych i nocnych, podczas gdy inni policjanci, którzy mieli dobre relacje z naczelnikiem pełnili służby w godzinach porannych. Z przeprowadzonej bowiem przez Sąd analizy grafików służb powódki jednoznacznie wynika, że powódka miała zazwyczaj od 18 do 22 służb w ciągu miesiąca, chyba że przebywała na zwolnieniu lekarskim bądź na urlopie wypoczynkowym, to wówczas ilość była znacznie mniejsza i wahała się w granicach od 07 do 17 służb i ilość służb powódki w godzinach rannych, popołudniowych oraz nocnych, była pomiędzy sobą porównywalna. Ilość służb powódki w godzinach popołudniowych nie różniła się znacząco od ilości służb w tych godzinach innych funkcjonariuszy (...) w P..

Sąd przyznał pełen walor wiarygodności zeznaniom pozwanego – w jego imieniu Komendanta Powiatowego Policji z siedzibą w R. J. B.. Były one logiczne i konkretne, znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka G. O. (1), który jako rzecznik dyscyplinarny prowadził czynności wyjaśniające w związku z raportami złożonymi przez powódkę. Wskazał, że każdy z funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego miał się ustosunkować w formie notatki do sytuacji panującej w wydziale i że praktycznie każdy z nich wskazał, że nie ma konfliktu. Postępowanie to zakończyło się sprawozdaniem, w którym stwierdził że wobec powódki nie było żadnych czynności mobbingowych. Świadek ten także w sposób rzeczowy i logiczny przedstawił czynności, jakie podjął w związku z włamaniem do szafki służbowej powódki, jakie czynności zostały podjęte w związku ze spożywaniem alkoholu przez funkcjonariuszy. Były one rzeczowe, logiczne i konkretne. Sąd nie znalazł żadnych powodów, dla których świadek ten miałby podawać nieprawdę, narażając się na odpowiedzialność karną i dyscyplinarną.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka P. W. (4) – pierwszego zastępcy Komendanta Powiatowego. W swoich zeznaniach świadek przedstawił czynności, jakie zostały przez niego podjęte w związku z raportami powódki. Wskazał, że polecił P. D. (3) ustosunkowanie się do zarzutów powódki, następnie zaproponował powódce spotkanie z psychologiem z Komendy Wojewódzkiej w R.. Podał, że wcześniej nie docierały do niego sygnały o jakichkolwiek nieprawidłowościach. Dopiero z treści raportów dowiedział się, że powódka czuje się źle traktowana przez przełożonego - Naczelnika P. D. (1). Sąd pominął zeznania świadka w części, w której wskazywał, że były mąż powódki

składał mu wizyty w związku z zachowaniem powódki i jej partnera w ich wspólnym domu. Nie były one istotne dla sprawy i w tym zakresie Sąd je pominął.

Zeznaniom świadka P. D. (1) – bezpośredniego przełożonego powódki Sąd dał wiarę w całości uznając je za spójne i logiczne, ale przede wszystkim korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym.

Świadek przyznał, że owszem na jednej z odpraw służbowych w obecności innych funkcjonariuszy zwrócił powódce uwagę na posiadaną przez nią fryzurę, tylko dlatego, że fryzura odbiegała od przyjętych standardów i nie licowała z godnością policjanta noszącego mundur. Fryzura była bowiem w kształcie „irokeza z wygolonymi bogami”. Jednakże nie krzyczał na powódkę ani nie używał wobec niej podniesionego głosu. W swoich zeznaniach świadek omówił sposób, w jaki ustalał grafiki służb, a także przyczyny nieprzeprzekania przerw między służbami. Wskazał, że przed ułożeniem grafiku P. D. (1) kontaktował się z policjantami, czy w danym miesiącu nie mają jakichś wyjazdów, uroczystości rodzinnych. Policjanci często składali mu na karteczkach propozycję co do służby w danym miesiącu, starał się przy tym rozłożyć służby równomiernie w każdych zmianach, żeby każdy miał jednakową ilość służb danej zmiany. Takie propozycje składała także powódka. W wyjątkowych sytuacjach taka prośba mogła być nie uwzględniona. Dotyczyło to np. wzmożonych działań na drodze. Często po ułożeniu grafików na prośbę policjantów, w tym także powódki następowały zamiany i wówczas normy zapewnienia czasu wolnego pomiędzy służbami nie były zachowane.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: A. B. (2), D. C. (2), A. M. (5). Ich zeznania były spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały. Zgodnie podali, że powódka była traktowana przez przełożonych podobnie jak inni i nigdy nie byli świadkami sytuacji złego traktowania powódki przez Naczelnika, wyśmiewania się z niej i upokarzania. Ponadto z zeznań świadka A. G. (2), który miał kilka służb razem z powódką, wynikało, że w jego obecności nigdy nie płakała i nie skarżyła się, że ma często służby nocne i popołudniowe. Zeznał także, że w jego obecności kierujący skuterem nie powoływał się na znajomości z Naczelnikiem.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. O. (1), że powódce były zwracane uwagi odnośnie jej zachowania i wyglądu. Sąd nie znalazł żadnych powodów aby kwestionować ich wiarygodność.

Z zeznań świadka R. P. Związku Zawodowego Zarządu (...) wynikało, że nie docierały do niego żadne sygnały o nieprawidłowych zachowaniach przełożonych względem powódki oraz innych policjantów. Jedyna informacja jaka dotarła do niego od powódki dotyczyła grafików, lecz nie podejmował w tym przedmiocie żadnych działań, gdyż jego rolą nie była ingerencja w grafiki służb. Wskazał, że dopiero w trakcie toczącej się przed Sądem sprawy powódka zwróciła się do niego o pomoc, lecz nie wskazała w nim, jakiej konkretnie pomocy oczekuje, dlatego też Zarząd stwierdził, by nie odpowiadać na to pismo. Ponadto zeznał, że w sprawie powódki bez jego wiedzy był u Komendanta partner powódki R. G. (2) jako Wiceprzewodniczący związków Zawodowych, który następnie z uwagi na brak zaufania został odwołany z tej funkcji.

Z zeznań świadka E. W. (2) – psycholog, wynikało jedynie, że przeprowadziła z powódką rozmowę zgodnie z procedurą udzielania wsparcia. Z uwagi na tajemnicę służbową nie przedstawiła okoliczności rozmowy z powódką dotyczącej sytuacji w pracy i stanu psychicznego powódki. Zeznania tego świadka nie budziły żadnych wątpliwości, nie były też kwestionowane przez strony, dlatego Sąd dał im wiarę.

Sąd dał też wiarę zeznaniom świadka A. M. (2), który wskazywał, że gdy pod koniec 2014r. odprawiał powódkę do służby, powódka w luźnej rozmowie stwierdziła, że „jej zadaniem jest zniszczenie kadry kierowniczej”. Na początku uznał to za żart, lecz później postanowił podzielić się tą informacją z przełożonymi. W ocenie Sadu świadek ten nie miał żadnego interesu w tym aby zeznawać na niekorzyść powódki. Nigdy wcześniej nie współpracował z powódką, a jedyny kontakt z nią miał, gdy pełnił funkcję oficera kontrolnego. Świadek ten nie narażałby się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań.

Sąd podszedł z bardzo dużą ostrożnością do zeznań świadków: M. H., A. L., R. K.. Świadcowi ci mieli bardzo dobry kontakt z powódką, gdyż często pełnili z nią służbę. Swoją wiedzę o relacjach powódki z przełożonymi czerpali wyłącznie z relacji powódki. Fakt, że powódka płakała na służbie, często skarżyła się, że przez to, że często pracuje na

popołudnie, nie układa się jej życie rodzinne, nie może jeszcze świadczyć o tym, że powodem tego były relacje panujące w miejscu pracy. Z całokształtu zeznań tych świadków wynikało, że starali się oni zeznawać na korzyść powódki. Dlatego Sąd pominął je przy ustalaniu stanu faktycznego.

Do zeznań R. G. (2) Sąd podszedł z dużą ostrożnością, biorąc pod uwagę fakt, iż świadek pozostaje w bliższych relacjach z powódką oraz jest osobiście zaangażowany w konflikt z pozwaną komendą. Stąd też miał on interes w tym aby zeznawać na jej korzyść. Świadek dużo miejsca w swoich zeznaniach poświęcił swojej sytuacji, swoich relacji z przełożonymi i współpracownikami, co dla tej sprawy było nieistotne. Nieobiektywna, w ocenie Sądu, była ocena przez świadka pracy powódki, skoro pracował w innym wydziale i nie był świadkiem sytuacji, które mogłyby być przejawem mobbingu. Dlatego Sąd odmówił tym zeznaniom waloru wiarygodności.

Sąd pominął zeznania świadka I. P., skoro od stycznia 2013r. przebywa na emeryturze nie mogła mieć wiedzy na temat relacji powódki z przełożonymi, wydawanych powódce poleceń służbowych, sposobu układania grafików służb. Swoją wiedzę w tym zakresie czerpała wyłącznie z opowieści powódki.

Zeznania świadka T. P. nie wniosły nic istotnego przy ustalaniu stanu faktycznego. Świadek ten wskazał, że pracuje w Wydziale Ruchu Drogowego od lipca 2014r. i miał niewielki kontakt z powódką. Owszem zapoznał się treścią raportu powódki, lecz mało uczestniczył w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym.

Zeznania świadków Z. R. oraz F. B. nie wniosły nic istotnego przy ustalaniu stanu faktycznego. Wynikało z nich jedynie, że powódka czasami skarżyła, że wolałaby pracować w dzień, a nie w nocy. Nie mieli żadnej wiedzy odnośnie relacji powódki z przełożonymi, znali ją ze słyszenia od innych osób. Dlatego Sąd pominął zeznania tych świadków. Podobnie zeznania świadka B. M.. Świadek ten pracuje w Wydziale Kryminalnym i miał z powódką sporadyczny kontakt. Było prowadzone przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne dotyczące spożywania alkoholu na skutek anonimowego telefonu do Komendy Głównej Policji. Nie miał on żadnej wiedzy o konflikcie powódki z przełożonymi oraz ze współpracownikami, dlatego również jego zeznania Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego.

Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego zeznania świadka G. A.. Świadek ten nie miał żadnej wiedzy na temat relacji powódki z przełożonymi raz pozostałymi współpracownikami, gdyż pracuje w Wydziale Kryminalnym i nie pełnił służb razem z powódką, miał z nią rzadki kontakt.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozstrzygnięcia wymagało, czy w niniejszej sprawie powódce przysługiwała droga sądowa. Wskazać należy, iż zgodnie z ugruntowanym na tym tle orzecznictwem Sądu Najwyższego nie powinno ulegać wątpliwości, że dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie, w której funkcjonariusz Policji dochodzi odszkodowania i innych roszczeń z tytułu długotrwałego izolowania go, poniżania oraz pomijania w awansach i szkoleniach przez przełożonych, określonego przez niego w pozwie jako „mobbing”. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., sygn. akt I PZP 2/07, opubl. OSNP 2008/15-16/224). Wskazane postanowienie Sądu Najwyższego odnosi się do dopuszczalności drogi sądowej w przypadku policjanta. W ocenie Sądu wskazana ochrona jest pochodną kwestii ochrony dóbr osobistych przysługujących każdej osobie pracującej. Jednakże podkreślenia wymaga, iż funkcjonariusz policji nie może zostać na gruncie obowiązujących przepisów uznany za pracownika co prowadzi do wniosku, że nie przysługuje mu ochrona kodeksowa dotycząca mobbingu. Jeżeli bowiem stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, to przepisów kodeksu nie stosuje się a jeśli mają zastosowanie to jedynie w zakresie wskazanym tymi przepisami. W przypadku funkcjonariusza Policji istnieją przepisy szczególne jakimi niewątpliwie są przepisy ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 z późn. zm.) oraz przepisy Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 września 2002 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz. U. z 2002 r., Nr 151, poz. 1261 z późn. zm.). Wskazane powyżej Ustawa o policji i rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 września 2002 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów jednoznacznie przesądzają, że funkcjonariusz policji nie może być uznany za pracownika. Tym samym funkcjonariuszowi policji nie przysługują roszczenia związane z mobbingiem. Jednocześnie jak zostało to powyżej wskazane funkcjonariusz policji

może dochodzić swoich praw w ramach ochrony dóbr osobistych. W niniejszej sprawie powódka swoje roszczenia związane z mobbingiem zgłosiła jednocześnie z roszczeniami związanymi z naruszeniem dóbr osobistych. Biorąc powyższe pod uwagę, w szczególności możliwość dochodzenia przez funkcjonariusza policji ochrony dóbr osobistych na drodze sądowej, wskazać należy, iż w tym postępowaniu należało rozpoznać roszczenia powódki.

Zgodnie z art. 94³ § 2 k.p. mobbingiem jest działanie lub zachowanie dotyczące pracownika lub skierowane przeciwko niemu, polegające na uporczywym i długotrwałym nękaniu lub zastraszaniu pracownika, wywołujące u niego zaniżoną ocenę przydatności zawodowej, powodujące lub mające na celu poniżenie lub ośmieszenie pracownika, izolowanie go lub wyeliminowanie z zespołu pracowników.

Samo poczucie pracownika, że podejmowane wobec niego działania i zachowania mają charakter mobbingu, nie są wystarczającą podstawą do stwierdzenia, że rzeczywiście on występuje. Ocena zatem, czy nastąpiło nękanie i zastraszanie pracownika, czy działania te miały na celu i mogły lub doprowadziły do zaniżonej oceny jego przydatności zawodowej, do jego poniżenia, ośmieszenia, izolacji bądź wyeliminowania z zespołu współpracowników, opierać się musi na obiektywnych kryteriach. Kryteria te zaś wynikają z rozsądnego postrzegania rzeczywistości, prowadzącego do właściwej oceny intencji drugiej osoby w określonych relacjach społecznych. Jeśli pracownik postrzega określone zachowania jako mobbing, to zaakceptowanie jego stanowiska uzależnione jest od obiektywnej oceny tych przejawów zachowania w kontekście ujawnionych okoliczności faktycznych. Izolacja pracownika w grupie współpracowników nie stanowi autonomicznej cechy mobbingu. Tylko izolacja w grupie pracowniczej będąca następstwem działań polegających na negatywnych zachowaniach objętych dyspozycją normy art. 183a k.p. (nękanie, zastraszanie, poniżanie, ośmieszanie) uzasadnia przyjęcie zaistnienia mobbingu. Jeśli natomiast jest ona reakcją na naganne zachowania pracownika w stosunku do swoich współpracowników, to nie ma podstaw, aby działaniom polegającym na unikaniu kontaktów z takim pracownikiem przypisywać znamiona mobbingu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008r., II PK 88/08, LEX nr 490339).

Z przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego nie wynika, aby powódka była nękana, zastraszana, poniżana czy też ośmieszana. Nikt z przełożonych nie wydawał pracownikom, funkcjonariuszom, poleceń aby nie rozmawiać z powódką, czy izolować ją.

Bezsporną była okoliczność, że w KPP w P. w Wydziale Ruchu Drogowego nie był przestrzegany minimalny czas przerwy pomiędzy służbami. Problem ten dotyczył nie tylko powódki, lecz wszystkich funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego. Było to spowodowane głównie ilością pracy i niewystarczającą obsadą funkcjonariuszy. Policjanci często otrzymywali polecenia z jednostek wyższego rzędu o przeprowadzenia działań mających na celu poprawę bezpieczeństwa na drogach, takich jak „bezpieczny weekend”, „trzeźwy poranek”, a także wiele razy zamieniali się godzinami służby, gdy wypadło im coś ważnego. Odnośnie grafików służb była przeprowadzana kontrola przez KWP w R.. W jej wyniku stwierdzono przypadki nie udzielania policjantom co najmniej 10 godzinnego czasu wolnego po służbie co najmniej 8 godzinnej, co było niezgodne z obowiązującą wówczas treścią Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2001r. w sprawie rozkładu czasu służby policjantów. W zaleceniach pokontrolnych zalecono przestrzeganie przepisów Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 września 2002 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz. U. z 2002 r., Nr 151, poz. 1261 z późn. zm.).

Sąd nie dopatrzył się również żadnych nieprawidłowości co do wyznaczania powódce służb w godzinach popołudniowych oraz nocnych. Z przeprowadzonej przez Sąd analizy grafików służb powódki jednoznacznie wynika, że powódka miała zazwyczaj od 18 do 22 służb w ciągu miesiąca, chyba że przebywała na zwolnieniu lekarskim bądź na urlopie wypoczynkowym, to wówczas ilość była znacznie mniejsza i wahała się w granicach od 07 do 17 służb, przy czym ilość służb powódki w godzinach rannych, popołudniowych oraz nocnych, była pomiędzy sobą porównywalna i nie różniła się znacząco od ilości służb w tych godzinach innych funkcjonariuszy (...) w P..

Powódka jako przykład mobbingu ze strony Naczelnika podała także zwrócenie jej uwagi w obecności innych funkcjonariuszy na jej fryzurę. Wskazała, że celem była chęć jej poniżenia i ośmieszenia. Owszem na jednej z odpraw

służbowych Naczelnik P. D. (1) w obecności innych funkcjonariuszy zwrócił powódce uwagę na posiadaną przez nią fryzurę, w związku z tym, że odbiegała ona znacząco od przyjętych standardów i nie licowała z godnością policjanta noszącego mundur. Fryzura ta była bowiem w kształcie „irokeza z wygolonymi bokami”. Jednakże N. nie krzychał na powódkę ani nie używał wobec niej podniesionego głosu. Wskazać przy tym należy, że służba w Policji, zobowiązuje funkcjonariusza odpowiedniego stroju, wyglądu i zachowania. W sytuacji gdy funkcjonariusz nie spełnia określonych w tym zakresie wymogów, przełożony ma prawo do zwrócić mu uwagę, nawet w obecności innych funkcjonariuszy.

Sąd nie dopatrył się w zachowaniu przełożonych powódki zachowań, które należałoby zakwalifikować jako przejaw mobbingu. W związku z powyższym, Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zawartą w tym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, z której wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony swych praw. Wobec faktu, że pozwany Skarb Państwa – Komenda Powiatowa Policji w P. wygrał sprawę, a był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika należy mu się, zgodnie z art. 98 k.p.c. zwrot kosztów procesu do których zalicza się wynagrodzenie jednakże nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. Sąd zasądził więc od powódki na rzecz pozwanego wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800,00 zł na podstawie § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Powódce M. S. w niniejszej sprawie został przyznany pełnomocnik z urzędu. Za pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu przez adw. Ł. M., Sąd przyznał mu z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ciechanowie wynagrodzenie w wysokości 1.800,00 zł oraz podatek VAT (23 %) od tej kwoty w wysokości 414 zł na podstawie § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.